

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA KIŠU

Uroš Ogrizović

I

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

SAN

Ne mogu sa sigurnošću da ustanovim kada, ali u meni se nešto pomerilo. To nije bilo nešto opipljivo, niti krupno ili vidljivo, ali, zasigurno je bilo nešto presudno. Nešto što je činilo temelj mog bića. To nešto, čemu ne znam da dam ime, pomerilo se u meni, ili pak potpuno nestalo, ostavljajući me nesigurnim u svaki sledeći korak koji je trebalo da učinim. Ako bih morao da preciznije odredim kada je to moglo da se dogodi, rekao bih da je bilo negde između tvog naprasnog nestanka iz mog života i vesti o tome kako tvoj život i dalje nije po meri kojom si ga krojio. A možda je nestalo i prilikom našeg poslednjeg susreta. Te vesti o tebi mi, naravno, niko nije preneo. Ko bi, na kraju krajeva, mogao bolje od mene da poznaje oluje koje oblikuju tvoj život? Te vesti, primio sam u snu, tokom naših retkih susreta, koji su se poslednjih vekova i odvijali samo u tom svetu, paralelnom našim svetovima.

Danas, milenijumima kasnije, kada zatvorim oči, sećam se našeg poslednjeg susreta. Sećam ga se u minute. Sećam se tvog umora u očima iako sanjaš, i svoje tuge što te takvog vidim. Sećam se crne odore koja je obavijala tvoje umorno telo, i mirisa gvožđa koji je preplavio san u kome te zatičem takvog. Kao i uvek, uz sebe si imao mač, ovoga puta sav iskrzan i oštećen bitkama koje si vodio kako bi me zaštitio. Međutim, kada sam se malo dublje zagledao, primetio sam da to što u ruci držiš više i ne podseća na mač. Drška je bila pokidana i krvava, a oštrica, osim toga što je iskrzana, bila je i crna, a sa vrha je emitovala tamni gusti dim. Kao da je pregorela od mnogobrojnih prilika kada si posezao za korice da nekog odbraniš.

„*Taj mač deluje teško*”, izustio sam nakon duge tišine koja je kao vakuum stajala između nas, zabranjujući da ti se približim.

„*Da, izuzetno je težak*”, odgovaraš ravnim, beživotnim tonom, ne podižući pogled prema meni. Pogled ti je bio prazan, ukopan u zemlju, kao da si se pribojavao da, ukoliko ga podigneš, obojica ćemo se odmah probuditi.

„*Iako je ovo san, deluješ mi umorno?*”

„*Da, jako sam umoran.*”

„*Da li bi možda prišao meni, da odmoriš leđa na kojima izgleda da nosiš težinu celog sveta?*”

„Bojim se da za to nemam vremena, dolazi oluja a ja... ja moram u njen centar. Moram da nastavim da se borim. To je, moglo bi se reći, moja dužnost, kao što je tvoja da ostaneš čist. Ili je to možda moje prokletstvo? Da, to je... Moje je prokletstvo da nosim teret sveta na leđima, a tvoje je da nikada ništa ne uspeš da dotakneš.“

Znao sam da će ovaj susret biti kratak, znao sam i da, šta god da kažem, ti ćeš nastaviti da biješ bitke određenom brzinom, misleći da je to jedini način da me spasiš. Samim tim, reči koje sam sledeće izgovorio, verovatno su bile suviše. Da ih nisam rekao, možda bismo duže nastavili da stojimo jedan naspram drugog. Da ih nisam rekao, možda bi i sam zaključio da:

„Slomljenim mačem ništa se ne može zaštititi.“

Moje reči kao da su bile prerano navijeni alarm. Sećam se tvojih zenica koje su se otvarale širom, i pogleda koji se polako dizao ka meni. Sećam se naših očiju koje su se susrele neposredno pre nego što su nebeski svod, tle, i svi zidovi našeg sna počeli da pucaju kao staklo, ostavljajući mene uplakanog u javi, a tebe ko zna koliko daleko.

Tišina koja je potom usledila, bila je oblik nasilja sa kojim se moje telo nikada nije susrelo. Naizmenično sam brisao sam suze i opipavao svoj grudni koš, tražeći srce koje lupa nezapamćenom jačinom, ali kao da pulsa nema. Možda je upravo to bio trenutak kada se u meni nešto pomerilo. Možda sam te noći, okružen stvarnošću koja me je za sve osuđivala, izgubio neki fragment svog bića i postao nešto manje od onoga što si ti uvek verovao da jesam. Tako nasilno otrgnut od tebe, nastavio sam da sedim na tom istom mestu gde se sve slomilo, decenijama koje dolaze, sa jakim mirisom gvožđa koje ispunjava sobu, najavljujući da više nikada neću utonuti u **SAN**.

II

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

NEMIR

Nemir, osećanje koje je njemu dobro bilo poznato ni taj dan ga nije zaobišlo. Uvukao se polako u njegove kosti, dok je radio nešto potpuno neobavezno. Ovog puta desilo se dok je ispijao jutarnju kafu uz knjigu koju nikako da završi već mesecima. Približavao mu se neprimetno. U početku kao oblik otežanog disanja, pa zatim kao ubrzan rad srca. U takvim momentima ostavljao bi sve što je do tog trenutka radio, zatvarajući oči i koncentrišući se na disanje. Naravno, time su stvari po njega postajale samo gore, jer iza zatvorenih kapaka, nemir je postajao sve veći. Osećao je kako mu vilica drhti, kako mu se noge oduzimaju i ruke tresu. Osećao je kako gubi moć govora. Osećao je da sve što je ikada uradio više nije bilo važno. Znao je da potporu njegovog tela više ne čine kosti. Te kosti su se slomile. Njegova potpora bio je nemir. On je zamenio sve. Nije mu trebala kafa, niti doručak, ni kraj romana, niti jutarnje vesti. Niti da se obuče i izađe iz kuće. Da uzme telefon, okrene broj i čuje glas koji bi, znao je, odagnao strah. Hraneći se njim, nemir je hranio njega. Zapušavao mu je krvne sudove, zamućivao vid, i jeo njegovo meso. Misli mu je sa sadašnjice skretao na sve ono najgore što mu se u životu još uvek nije desilo. Ali bez brige, desiće se. Nemir mu je rekao. Kao prorok, predskazao mu je ostatak života, upućujući ga na to da budućnosti za njega nema. Barem ne one u kojoj je on spokojan i miran. Od njega, ili njegove sreće više nije ostalo ništa.

Ostao je samo **NEMIR**.

III

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

HRAM

„*Ovom gradu ja ne pripadam*”, pomišljam prelazeći most na reci Toki, koja je proticala kroz nekoliko manjih gradova Gifu prefektуре. Izvirala je u gradu Ena, baš u dvorištu kuće direktora instituta koji sam pohađao. Dvorište direktorove kuće, sagrađene u tradicionalnom japanskom stilu, nije bilo ni po čemu posebno, poput većine japanskih bašta, ali bilo je ispunjeno njegovim radovima, uglavnom iz mlađih dana I, tu je izvirala reka Toki. Ma koliko ta bašta bila neupečatljiva, za direktora je ona sigurno predstavljala duhovno utočište. Njegova žena i on, sredili su je po svojoj meri, tako da svaki put kada borave u njoj, ili tuda sprovode nove studente, osećaju određenu dozu mira i ponosa – bio je to njihov hram. To je za mene značilo duhovno utočište, kakvo ja u ovom gradu nemam.

Četiri godišnja doba već su se smenila od kako sam ovde. Jednu godinu na institutu sam uspešno završio, stekao nekolicinu prijatelja i upoznao tebe, sa kim sam provodio najviše vremena. Posmatrao sam način na koji se tvoje tamne oči menjaju zajedno sa vremenskim dobima, zaljubljujući se u njih, svake sezone sve jače, kao da sam otkrivao nove slojeve njihove dubine. Mi smo se, uglavnom, viđali svaki dan. Izuzev tog užasnog četvrtka i petka kada sam te gledao kako ulaziš u svoju Tojotu *Aqua* i krećeš auto-putem koji te je uvek vodio njoj. Znao sam da te dobijam nazad tek u nedelju, pa bih neretko smišljao izgovore zbog kojih bi morao ipak da se vratiš dan ranije. „*Znaš, ako želiš da pripremiš dobru izložbu, morao bi više vremena da provodiš u studiju, a manje u Kjotu*”, ili, „*Hajde da ove subote radimo ceo dan da bismo u nedelju mogli do Nagoje na karaoke!*” Ili, „*Ako mene ne mrzi da sedim u tvom studiju i pripremam izložbu za tebe, zašto onda tebe mrzi?*” To su, naravno, bili izgovori. Izgovori koji su služili tome da budeš pored mene, a ne tamo, u tuđem zagrljaju nekoga koga ni ne poznajem, a ne podnosim. Svestan da je u Kjotu tvoje duše mir, svesno sam te iz njega čupao ne bih li ja imao svoj. Ali, nije tebi to naročito smetalo. Svake subote, zauzet radom u ateljeu koji sam sa tobom delio, malo posle ručka ugledao bih tvoje oči kako mi se približavaju, svesne mojih naivnih izgovora, ali i toga da je vreme koje imamo zajedno uslovljeno mojim neminovnim odlaskom.

„Hvala ti što mi pomažeš dok nisam tu”, ni ove subote nisu izostale tvoje prve reči upućene meni. Potom bismo zapalili cigaru i pričali nešto neobavezno.

„Kako ti je bilo u Kjotu?” Nisam želeo da znam.

„Dobro“, nisi želeo da odgovoriš. „Jesi stigao da radiš i za sebe?”

„Naravno, znaš ti mene, ja sam kralj dobre organizacije.”

„Aham...”

„Ovim tempom nećeš stići da pripremiš izložbu. Moraš da se uozbiljiš.”

„U pravu si.”

Seli bismo da pravimo plan, pretvarajući se da mi ne smetaju tvoji odlasci, i da danima kada nisi tu, ja ovom gradu ne značim ništa.

Kada bi se sve to završilo, odlazili bismo na ramen, a potom kod mene, opuštajući se uz pivo i seriju. Neretko bi i prespavao, a za mene su to bile najsrećnije noći. Izvlačio bih dodatni futon, stavljao ga pored svog kreveta, tonući u san, znajući da dišeš pored mene. Nikada nisam video nekog ko tako čvrsto sanja. Ništa nije moglo da te probudi. Čak i kada si dozivao moje ime u snu, nisi bio toga svestan. Samo bi ujutru rekao da se ne sećaš i brzo promenio temu. Bio si sušta suprotnost meni, koji i kada spava nije miran. Svako naredno jutro, prerano probuđen okrutnom činjenicom da nisam tvoj, odlazio bih po kafu i namirnice za sendvič, koji bi te čekali kada se probudiš. Posle doručka izlazili bismo na cigaru, potom, jutarnja epizoda serije koju pratimo, a onda, atelje.

To su bili naši rituali. Sitni fragmenti sreće koje sam skupljao i za koje se vezivao, ne shvatajući da su oni za tebe nenadani komfor, a za mene luksuz. Pa opet, nisam imao snagu da prekinem, jer ipak, ako izgubim tebe, gubim sve u ovoj zemlji – moje ime, moj talenat, moju sigurnost i moje utočište. Bilo mi je lakše da gledam kako mi se vraćaš iz tuđeg zagrljaja, nego da se ne vraćaš uopšte. Sve dok jednog dana nije usledilo : „Prestao bih neko vreme ovde da dolazim da spavam, deluje mi da je bolje po tebe. Ja ne mogu da ti pružim ono što ti treba.”

Negde između te rečenice i tvojih konstantnih odlazaka i povrataka, došla je kišna sezona. Vazduh je postao težak od vlage, kiše su bile svakodnevnne i jake, a moje noći neprospavane i sebične, željne da se uvere da bolujem temeljno. Fragmenti sreće koje si ostavljao za sobom, poput pukotina u porcelanu raširile su se mojim bićem, a ja kao da više

nisam imao snage da ih krpim. Svejedno, čuvao sam ih tako slomljene, režući svoje kosti o njih. „*Reka Toki mora da je nabujala od silnih padavina. Mogao bi da odeš i proveriš*”, prošaputao sam sebi u dlanove. Nazuo sam patike, uzeo kišobran i napustio sobu punu ustajalog bola, koji se zbog nas tu slegao. Na ulici nije bilo nikoga, samo jak vetar, kiša i ja. Minut kasnije, začuo se razglas gradske opštine – obaveštenje o tome kako se sprema tajfun, te se mole građani da se sklone sa ulica.

„*Nema veze, blizu sam ja, od mene do reke nema ni pet minuta hoda, proveriću reku, pa se vraćam nazad kući.*” Samo što me moje noge nisu vodile ka reci. Natopljen od jakih nanosa kiše i vetra, nastavio sam da hodam, osećajući sve veći umor i otpor tla. Ipak, nisam odustajao. Put je postajao strmiji, vetar snažniji, a moja odlučnost sve veća i veća.

Povukao sam teška klizna vrata i ušao u tamni studio. Samo svetlo za našim stolom bilo je upaljeno, sugerišući da u ateljeu nema nikog osim tebe. Pogledi su nam se sreli, i ti si ostavio sve što si do tog trenutka radio. Stajali smo tako ukopani neko vreme, ja mokar, ti začuđen što me vidiš, ja slomljen, ti tužan.

„*Ne skreći pogled sa mene*”, ponavljao sam u sebi uzastopce. „*Ja ću da krenem ka tebi, a ti samo ne skreći pogled sa mene.*” Načinio sam prvi korak, ostavljajući mokar trag patike za sobom. Nesiguran da li treba nešto da kažeš, nesvesno si ispunjavao moju želju, prateći pogledom mene kako ti prilazim. Činilo se kao da je prošla večnost od kako sam napravio prvi korak, pa sve dok tvoje oči nisu bile dovoljno blizu da mogu da primetim da pripadaju nekom drugom. U toj večnosti, nizale su se misli, jedna za drugom kidajući svaki mišić oko mojih već slomljenih kostiju. *Direktorova neupečatljiva bašta. Pukotina u porcelanu. Reka Toki. Toyota Aqua. Moji mokri koraci. Tvoje tamne oči, koje pripadaju nekom drugom. Tvoje tamne oči, koje prate moje mokre korake. Tvoje tamne oči moje su utočište.*

Tvoje oči moj su **HRAM**.

IV

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

KONFLIKT

Ljubav prema tebi, za mene bila je najveći **KONFLIKT**

V

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

DIM

Mač za kojim je potezao ni po čemu nije bio poseban. Moglo bi se reći da običnom posmatraču koji nije znao ništa o njegovom životu, taj mač ne bi ni zapao za oko. Prosečne dužine, krstastog oblika, baš kakav se koristio tokom dve stotine godina dugih krstaških ratova, model „*Claymore*”. Treba znati, međutim, da takav mač nije mogao niko drugi da drži. Niko nije mogao da ga prisvoji niti prilagodi sebi. Bio je neukrotiv. Pripadao je samo tebi. Čak i kada bi se sve do jedne grobnice krstaških vitezova iskopale, ni u jednoj ne bi bilo mača poput ovog. Ovaj mač rođen je u meni. Nije iskovan, naprasno, samo je jednog dana nastao. Nastao je u danu našeg prvog susreta, kada si potegao rukom ka mom grudnom košu, izvlačeći oštricu iz njega ne bi li odagnao bol u mojim grudima. Tog dana, međutim, nisam rodio samo mač. Rodio sam nemir i osećaj odgovornosti u tebi – da moraš da me zašitiš. Nakon što je napustio moje telo, više nisam bio u stanju da dodirnem oštricu tog mača, a ti nisi mogao da je ispustiš iz ruke. Svaki put kada bih probao, kao vođen besom na svog tvorca, mač bi postao toliko vreo da bih se opekao na njegov žar čak i ako bih mu bio samo u blizini. Činilo se da je ta vreline zapravo bila manifestacija bola koji sam nosio u sebi, i da na tebe ona nije ostavljala nikakve posledice. Štaviše, pružala ti je potporu, neophodnu za tvoju novonametnutu životnu ulogu, jer ipak, bitka bez bola ne postoji.

Bilo je jasno da sam ga rodio samo za tebe, i kao da je imao svoju volju, mač nije dozvoljavao da niko osim tebe rukuje njime. Sekao je britko i snažno, vodeći svog pobednika, iz bitke u bitku. S vremenom, mač je pocrneo, i počeo da dimi. Dim, dovoljno gust, gušio je neprijatelje tvoga srca, uvijajući te u crnu odoru, koja kao ni mač, više nije mogla da se svuče sa tebe. Nije prošlo puno vremena od kako si ga prvi put uzeo u ruke, do momenta kada je sve oko tebe poprimilo neprijatan miris gvožđa. Nebo je postalo sivo, vazduh težak, a tvoje telo neprepoznatljivo. Dim je od tebe pravio viteza dostojnog mača koji sada već upravlja tobom.

Pokušavao si miris gvožđa i oklop od dima da spereš sa sebe u vodi u kojoj sam ja češljao svoju zlatnu kosu, a kasnije se i utopio, ali nisu se dali skinuti. Zpravo, što si više trljao svoje telo, dim je postajao sve gušći, pokrivajući sve veću površinu tvoga tela, a miris

gvožđa toliko jak, da je rđa počela da se formira oko šake kojom si držao mač što sam ga za tebe rodio. Taj miris i odora bili su prvi nagoveštaj tvom neprijatelju da se spremi za oluje tvoga mača, a meni da više nikada nećemo spavati mirnim snom. Zato sam se i prepustio vodi. Išao sam ka njenom središtu, nadajući se da će iz nje izroniti nešto što bi ti pomoglo besni mač u korice da vratiš. Gledajući me kako odlazim, paralizovan golim strahom koji je tvoje telo prvi put osetilo, nisi mogao da pomeriš ni jedan mišić. Molio si svoje rđave šake da popuste stisak oko mača, ali nisu te slušale. Njima je upravljao mač, kao i svakim drugim delom tvoga tela, Mač više nije bio tvoje oružje protiv zla, već si ti sam bio samo produžetak njega, koji je svojom voljom sekao šta je hteo. Od tvoje slobode, ostala je samo moć govora, koju je oklop, spazivši je, pokušavao da spreči. Sa prsa penjao se tvojim telom, gušeći ti vrat, čupajući ti kosu, zapušavjući oči i nos, dok nije stigao do tvojih usta, i počeo da ispunjava tvoje organe.

„Pazi se, dublje je nego što izgleda”, bile su tvoje poslednje reči, pre nego što te je progutao taman **DIM**.

VI
10 LJUBAVNIH PRIČA ZA
KOSTI

Stvari koje je on nosio na leđima predstavljale su teret koji je malo ko mogao da razume. Istina je da niko živ takav teret ne bi ni mogao da podnese, a da nema nadljudsku snagu. On je tu snagu imao, i, iako je govorio da je ona proisticala iz činjenice da sam uvek u njegovoj blizini, ja tome nisam pridavao poseban značaj. Oduvek sam smatrao da je njeno izvoriste ipak u nečemu fantastičnom, nadrealnom, što prevazilazi okvire ovozemaljskog. Kao da je postojala neka kapija, nevidljiva ljudskom oku, koja se otvarala u najkritičnijim trenucima, i kroz sebe propuštala snažni vetar u njegova leđa, koja su, potom, podnosila sve živo. Ni tragični Atlas, osuđen da večno nosi planetu na kojoj postojimo ovako naivni, nije imao snagu tolikih razmera. Divio sam se tom nepresušnom izvoru njegove stabilnosti, jer mene su uglavnom slamale sitnice. Upravo zbog te, gotovo porcelanske krhkosti, znao sam da njegova snaga ne potiče iz mene, mada je on to uporno poricao.

„Uplaši me kada pomislim da bih mogao da se naviknem na život bez tebe”, neočekivano je izjavio jedne noći, pokušavajući da me upozori da bez mene, potpore u njegovom telu nema.

„Navikne se i mesec da neće poljubiti kišu.”

„Mesec nikada nije ni imao kišu. Mesec nema ni umorne kosti.”

„A koja te kost najviše boli?”

“Boli me tamo gde tvoja zlatna kosa dodiruje vodu.”

„Vodu u kojoj sam se rodio?”

„Vodu u kojoj si se utopio”, govori on, sedeći na ivici kratera na mesecu, bez vazduha, vode ili bilo čega živog. Osvrnuo se, ne bi li uhvatio moju reakciju, ali mene kraj njega više nije bilo. Primitivši zlatnu kapiju hrama, koji je on podigao u moje ime, prošao sam kroz nju, nesvestan da će se vrata po mom prolasku, zauvek zatvoriti. Dovikivao je moje ime, koje je unedogled odzvanjalo kraterom, vraćajući mu se u uši glasnije nego što ga je izgovarao, uveravajući ga da je na mesecu sada potpuno sam. Pokušao je da napravi prvi korak i krene ka svom duhovnom utočištu, ne bi li me pronašao, ali pritisak koji je je neka nevidljiva sila vršila na njega, nije mu dala ni da se makne sa te ivice. Shvativši da me nema, iznenada, osetio je teret dovoljno jak da je mogao slomiti **KOSTI**.

VII

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

JUTRO

Jako lupanje srca ponovo ga je iščupalo iz sna. Naglo otvorivši oči, pokušao je da dohvati telefon koji se punio na noćnom stočiću, da bi ustanovio koliko je sati.

„Kao da je bitno, napolju je i dalje mrkli mrak”, izgovarao je on praznoj sobi, osećajući oštar bol u ustima. Uspravio se u sedeći položaj na krevetu, gurajući prste u usta, vadeći sitnu, ostru kost, zabijenu u nepce.

„Ponovo sam otrgnut iz našeg sna. Koji li je ovo put da ne uspevam da doprem do tebe? Do kada ću tumarati po snovima u kojima te nevolja uvek nađe lakše nego ja?”

To, kao milion drugih putanja, postavljao je sebi besan, stiskajući ostru kost u rukama, kako bi sebi pustio krv. Međutim, što je više pritiskao, kost je postajala sve mekša, dok se odjednom nije pretvorila u prah i nestala. Poslednji dokaz da ga je video u snu, nestao je sa tom košćicom, ponovo uvlačeći nemir u njegovo telo. Možda ta kost nije ni postojala? Možda ju je sanjao? Možda se njegovo srce poigrava sa njegovim razumom?

„Možda sam potpuno lud?”

Više nije bio sposoban da ustanovi šta je stvarno, a šta ne. Kada sanja, a kada je budan. Granica realnog i fantastičnog u njemu se zamaglila, sve zbog jedne kosti, dozvoljavajući da se sav bol iz onostranog sveta ušuška u njegovu postelju, na kojoj je svake noći u snu tražio svoj Mesec. Oči su mu suzile, telo se treslo, a srce lupalo kao da želi da napusti okvire njegove ljudskosti. U toj agoniji i borbi da ne izgubi zdrav razum, nije ni primetio da svanulo je **JUTRO.**

VIII

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

ŽIVOT

Taj dan u oktobru za njega predstavljao je veliku prekretnicu. Stajao je na ivici balkona, na drugom spratu kuće koju nikada nije smatrao svojim domom, udisao topli vazduh punim plućima i sa osmehom na licu razmišljao o svim posledicama koje bi još jedan korak mogao da izazove. Bilo je, za njega, nečeg fascinantnog u smrti. Nikada je nije posmatrao kao nešto konačno, već kao prolaz u drugi svet.

Zatvori oči i zamisli sledeće – ogromna bela silueta, šiljastog oblika, tanana kao paučina, sa rupom u sredini. Sada zamisli kako se provlačiš kroz tu rupu, i sa druge strane, očekuje te novi svet, bolji i lošiji od ovog koji ostavljaš za sobom. Eto, tako je on posmatrao stvari sa tog balkona – ništa finalno, samo novo. Ali, šta onda sa stvarima sa ovog sveta? Gde idu one? Gde ide talenat za stvaranje, kome je instiktivno verovao više nego ičemu drugom u sebi? Gde ide sva ljubav koju je dao svim tim delima koja su živela po muzejima i galerijama širom sveta?

„Da li i ona prolaze sa mnom? Da li ostaju ovde zaboravljena i ničija, ili postaju veća od onoga što su suđena da budu dok sam ovde?” Poznavao je jedan način da dobije svoje odgovore, ali nije mogao da utvrdi da je taj način ispravan. U poslednje vreme, nije bio siguran da li je išta što je radio bilo ispravno. Palio je i gasio požare, rušio mostove, a gradio kule i gradove, isušivao okeane, a isplakivao reke. Voleo je sebe i mrzeo je što je on. Konflikt jedan za drugim, budio se u njemu ostavljajući ga nesigurnim u sve što bi trebalo da uradi. Pa i taj korak što čeka na njegovu nogu da ga napravi, ni u to nije bio siguran. A ta nesigurnost ga je razdirala. Nema, smatrao je, ničeg goreg od toga. *„Ti si tehnički, već mrtav i iza te kapije ne postoji za tebe ništa. Samo se bojiš sebi to da priznaš. Sledeći korak neće ništa za tebe promeniti”*, zaključio je, stojeći na ivici svog postojanja.

Tako sam i nikada suštinski shvaćen, borio se za goli **ŽIVOT**.

IX

10 LJUBAVNIH PRIČA ZA

MESEC

Na mesecu je bila pustinja kada smo stigli, i van njega padala je kiša. Dok si ti gradio svoja duhovna utočišta po krateru na koji smo sleteli, ja sam posmatrao kišu i maštao da postanem jedno sa njom. Maštao sam kako padam po tvojoj kosi i ramenima, spirajuću sav nemir koji se zbog mene slegao po tvom biću. Tek nekoliko decenija kasnije, shvatio sam da smo ti i ja zapravo bili mesec i kiša. Ti si bio snažan i čvrst, blistav i suštinski sam, dok sam ja bio sposoban da dodirnem sve osim tebe. Ipak, kiše na mesecu nema – ja suštinski nisam pripadao nikome. Kada si konačno prestao sa građenjem svojih duhovnih utočišta, i okrenuo se ka meni, mene više na mesecu nije bilo.

Nakon izvesnog vremena po našem rastanku, počeo sam da hodam. Nisam bio siguran koliko vremena je prošlo, niti da li sam i dalje na mesecu. Izgubio sam sav osećaj za vreme i prostor, i jedina stvar koju sam sa sobom nosio bilo je sećanje na tvoj pitomi osmeh i šake, rđave od krvi. Nikada nisam uspeo da ti kažem koliko mi je žao zbog sveg bola koji sam ti naneo i koliko me je tvoja blizina povređivala. Nikada nisam stigao da ti priznam koliko sam ljut na sebe, i koliko sam daleko od predstave koju si ti imao o meni. Nisam mogao ni da pretpostavim da ukoliko prođem kroz kapije tvojih utočišta, nikada neću biti u stanju da te vidim ponovo, i priznam ti sve što sam vešto krio.

Ubrzo, zaboravio sam sve u vezi sa našim vremenom provedenim na mesecu. Zaboravio sam na tvoja duhovna utočišta, kao i to da sam se nekada poistovjećivao sa kišom. Mora da su prošli milenijumi dok tako, lutajući sam, nisam upoznao Sunce. Sijalo je primetno svetlije u odnosu na tebe, što se meni, naravno, nije dopalo. Ti si sijao na način na koji niko drugi nije mogao – nenametljivo i smireno, siguran u to gde treba da usmeriš svoju svetlost. Sunce je, nasuprot tebi, obasjavalo svaki kutak moga uma svojom svetlošću, primoravajući me da zaboravim sve što sam ikada znao o nama, ako smo „mi” ikada i postojali. Sunčeva svetlost prostirala se na sve strane odjednom, skoro kao moja kiša koja je prekrivala svaku površinu, samo da bi na kraju otkrila da ne dodiruje apsolutno ništa.

„*Kuda lutaš?*“, upitalo je Sunce sa gotovo osuđujućim izrazom u očima. Opet, ništa nalik na oči koje su nekada bile moj hram.

Odgovorio sam da ne znam, i da hodam ovom pustinjom od kako znam za sebe.

„*Ako bih morao da nagađam, verovatno pokušavam da se vratim nazad svom domu.*“

„*A gde je za tebe dom?*“

„*Niko ne zna. To mesto je zaista užasno daleko*“, odgovaram ja, uočavajući da se iza sunčevih zraka nazire slomljeni **MESEC**.

X
10 LJUBAVNIH PRIČA ZA
MIR

Na kraju, u meni nije ostalo puno toga što bi bilo vredno Suncu da uzme.

Ostao je samo **MIR**.